

(המשך מעמוד 7)

של מרכזי (מנטש) צרפתי ובצאלא מיוחד, שתוארו בעיתונות כמלכי הפשע המאורגן. כאשר הגיש מזחזי מילפטרדיה נגר העיתון הארץ, היה נגרי אחד מסוכבי.

המעשה סוכב סכיני שית-סלפן מיסטרות, שווקלסו: בחשאי עלידי המיטרות, בשית: זו הזמן נגרי לסא באופן כהל, בלילה, לביתה של שחי דרך, פילגשו של איל-פשע סוכיה אשרי ואחותו של איל-פשע שני, חד מים (גומדי) אחרוני השנים, ירדיו של בצלאל מיוחד, הורשעו בביצע רצח כפל. פרטי הגרשה נשארו לסיס עיפל.

למרות שפרשתי אלה הפכו את נגרי מטרה להתקפת תורות תשנת של כליהתיקשורת, נחלץ ירד אחד שלו, שלמה להס, אף הוא אלוף-במילואים, לעזרתו של נגרי ומינה אותו כמנהל מוסיאון הארץ. בתפקיד זה ניהל נגרי מילחמת-גרילה מתמדת עם אר-כאלוגים ואנשי-העירייה. באחרונה גם לסעדה חדשה, כאשר הזליט ור-צודית לתת למטר שם אידיאלוגי: "מוסיאון ארץ-ישראל".

אין ספק כי נגרי הוא איש אידגן מעולה, וכי יש לו מרץ בלתי נלאה. הוא ניגש מייד להפוך את המוסיאון למטר גדול ומרכזי. כשכעז שעבר איחז שם את המיפוש הדמני של קציני מיל-חמת ששת-הימים.

היתה לנגרי עוד תכנה שהתאימה לתפקיד: הוא חסיד משבע של ירד עת-הארץ ותלדחתיה. בביתו יש סיפי ריה שהיא, לדבריו, הסיפיה הפרסית הגדולה ביותר בעולם על נושא זה. נגרי גם יס הצאצא סידרה יפה של ספרים על ארץ-ישראל, בעיקר הצאצא חדשה של ספרים עתיקים של תיירים, שביקרו בארץ בתקופות שונות. כנאה לאדם המערץ סת, הוא גם אספי כלי-נשק.

מתחרה לכהנא

נגרי לא הסתיר מעולם שהוא חסיד קיצוני של ארץ-ישראל השלמה.

כאלוף-התפקיד היה הפטרון הגלוי של כל המתנחלים והתנחלויות, הסיפי פומבית בלי-יאחז לסיפוח ולהגדלת לוח, ולא אחז נשאלו על כך שאילתת כבנסת. אף שהוא איש חילוני, הוא נתן את ידו לחתיים בנו סיד-בנימין חזר בתשובה.

בכל הדברים האלה רומה נגרי לא ריאל שרוך. אלא ששרוך הוא פלר-סיקאי, ומנסה לכלכל את מעשיו בעזרמה. בתחנות ערשה לו מילוד מר. נגרי אינו איש של עזרמה ותוד בולת. גם בעניין זה הוא רומה לגער. יש הסוכרים כי הכוחות האחרונה היתה דוחקא מתוכבנת, וכי נגרי נושא את עיניו אל קרייה פליסית, כמנהיג חדש של תנועת-ההגנה.

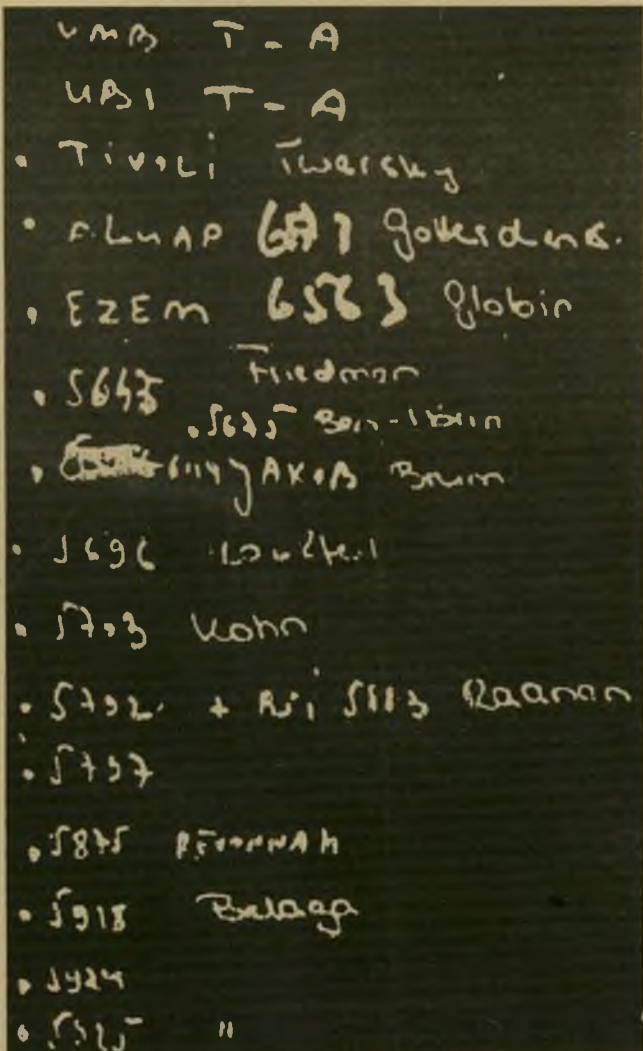
גם קידבתו לתנועה זו אינה סוד. נגרי רי מתאים לה מאד: הוא יסל להיות מקובל גם על החלק הדתי וגם על זה חלק החילתי שבה, להתנחלות ספאל איתן ולהסתדר עם יסל נאמן. נאמן מסוף לגידושם של הפליטים — סוכי מיליון במיספר — מן השטחים הכבושים. נגרי עולה עליו פי שניים וחצי.

מכיון שהכל מצפים לעליית סוכה של התנועה בבחירות הבאות, יסל נגרי למצוא לו מקום טוב באמצע בסיעת התנועה כבנסת. הוא יסל גם לעשות חיל ולהתנחלות בהצלחה עם מאידי סוכא. ככזו, לוחם בפלמ"ח ואלוף-כ מילואים, בו של מוסמך-לרבות שהיה איש גוד-העבודה, יסל נגרי לעשות נפשית המאסות ככוכא. העולה החדש בעל המיכסא האמריקאי העליון לחם מעולם במילחמת-ישראל.

אין מי שמכיר את נגרי ור-הא ערשה חשבונית כלל. נגרי גם קם ואמר מה שהוא חושב. כו ציץ: "לכל אדם מותר להגיד מה חושב". זה נכון — כל עוד אינו מסקי למה שמוגדר כחוק כגיזענות."

מי היה מאמין שזה יקרה לטברסקי, האיש השווה בחו"ל מאז שנחשפו חשבונותיו בשווייץ? אבל הצליחו להונות אותו ב-400 אלף דולר!

יום אחד סיפר וינקלר לטברסקי שמכר שלו, יהלומן בלגי, עומד לפשוט רגל, והוא מוכן למכור יהלומים השווים מיליון דולר ב-40% מערכם במוזון, לפני שהבנק ישים עליהם יד. וינקלר טס עם טברסקי לאמסטרדם, ושם נכנסו לחדר. טברסקי הביא עימו 400 אלף דולר במוזון. בחדר היו שני יהלומנים, שווינקלר הביא, ועימם הסחורה. הם פתחו את החבילות שהכילו יהלומים, ווינקלר ברק ואמר שאכן השווי הוא פלוס מינוס מיליון דולר. סגרו מחדש את החבילה. וינקלר וטברסקי חתמו עליה, והיא הופקדה בכספת במלון. היהלומנים לקחו את הכסף והלכו. למחרת לקחו טברסקי ווינקלר את החבילה מן הכספת, ועלו לרכבת לציריך. בדרך פתחו את החבילה, ווינקלר התעלה: זוככות במקום יהלומים. טברסקי האשים את וינקלר בשיתוף-פעולה עם שני המוכרים, וזה הציע כפיצוי מיישרד שיש לו באמסטרדם. טברסקי לקח את המיישרד, שיהיה, ושכר גובה-חובות של בתי-הדין בלונדון, שימצא לו את שני המוכרים, תמורת 35% מהסכום. וינקלר עצמו נסע לאויר, עוכר שם במיכרות-יהלומים מטעם יהלומנים בלגיים. טברסקי עצמו, למרות שניכר עליו כי הסכום שהפסיד מכאוב לו עד היום, אינו מבחיש כי התרגיל היה גאוני. הזוככות היתה במעטפה שעליה היו החתימות שלו ושל וינקלר. הכספת היתה

טברסקי בקטע מרשימת זילברברג עד היום אין הוא מבין כיצד נעשה התעלול של המלון, ולא ניתן היה לפתחה ללא רשותו. עד היום אין הוא מבין כיצד נעשה התעלול.

גם לא טבעת מאז, לדבריו, הוא נוהר מפני עסקות כטוחות כאלה. לפני שנה נפגש בציריך עם דויד סופר ועורר-דינו, וסופר הציע לו להשקיע בניירות-ערך, כאשר סופר מתחייב לרווחים, שכן יש לו מירע וראי על הצפוי למניה. אילו היה מתפתה, היה עתה מסוכך, כמו סופר, עם הרשויות האמריקאיות. הוא מעדיף להשקיע באיגרות-חוב דרום-אפריקאיות כטוחות, לתורך כנרלץ בלונדון, ולהשקיע פה ושם כבורסה האנגלית. יהלומים? הם מלהזכיר, אפילו לא בטבעת לאשתו! נגאל לביב

היהלומים הפכו לזכוכית

מי של שיען טברסקי הולך לפניו, ולא רק בישראל. עד לפני כמה שנים היה ידוע בעיקר איש-עסקים ממוחה, שלא התפרנס מרישיון עורר-הרין שלו, אלא מהלוואות, וממכירות ומקניות של נדל"ץ ועסקי-מימון שונים. לפני שלוש שנים, עת נעצר מנהל קרדנהאמנות תושב ציריך, ישראל וילבר-ברג, כאשר בכלי רשימות של עשרות ישראלים שהחזיקו אצלו כספים, התברר כי גם לטברסקי שלושה מיליון דולר בחשבונות הנאמנות של זילברברג בציריך. למזלו שה טברסקי באותם ימים בחו"ל, זפירסוס המעצר בעיתונות עצר בערו מלחזור ארצה. מאז הוא נגולה. כמשך כשנתיים התגורר במלון נובה פארק בציריך, עד ששובעו אשתו, ריבה, כי אכן אין סיכוי לחזרתו ארצה ללא מעצר. לפני חצי שנה רכש בית בלונדון, ברובע המפסטייד היקר, מכר את דירתו במיגדלי דויד המלך לשושנה ירד וארנסט יפת, כחצי מיליון דולר, רשם את בנו ככרמל קולב בלונדון, והחל חי כאנגלי. מרי שבועיים הוא טס לציריך, לטפל בהשקעות שונות, ונראה שבערצון ממצבו הנכחי. גם בגלות ידע טברסקי לעשות כספים. הונו נאמד כיום ביותר מעשרה מיליון דולר.

מטוס פרטי

פרשה שבה הפסיד טברסקי כספים סופרה לי לראשונה מפי יודעי-דבר, ואושרה ככמה שיתות עם טברסקי בלונדון. גיבורה השני של הפרשה הוא יהודי בלגי בשם ואן פייר וינקלר. זה למד בחדר, והשכיל שלא להיות חייס כבני, אלא להיות יהלומן ממוחה באנטוורפן. הוא סחר באבני-גולם, ועשה הרבה כסף מהעברת זהב לבראזיל. כאשר החל משבר-היהלומים הגדול, לפני שש שנים, נשאר חייב מיליוני דולארים לבנקים. באותה השעה היה לו מול, והוא נשדר בניו-יורק. הוא תבע שני מיליון דולר מחברת-הביטוח, אך זו טענה כי השודר מכויים, וסירבה לשלם. וינקלר הגיש תביעה לבית-המשפט, וזכה.

הוא חזר לציריך עם הכסף, והחל בכיבוז מהיר. הוא התגרש מאשתו, ועבר לגור עם ידידה בשם סימון, שעכבה כדיילת כסוויטאייר. לפני שנה התחתן עימה, ומייד אחר התנתה עשה לעצמו פשיטת-רגל מרצון. לפני פשיטת-הרגל קנה לסימון חנות מפוארת לנעלי-ילדים, דבר שגורם לבנקים הנרשים לחשוד בו בהונאה, ולהתלונן במישרה. הוא נעצר ושחרר כעבור זמן ובראשית 1985 לישראל. אמו ואחותו גרו מקודם בניו-יורק. הוא קנה להן רייה. למד טיס, קנה לעצמו מטוס פרטי והחליף את שמו לשם הקודם של אביו, הוציא רכוש ישראלי בשם החדש, ועבר לגור בלונדון, שם התחבר עם העולם התחתון הכריטי, שהסיר לו דרכנים מזוייפים כראזילים ובריטיים. הוא ביקר בציריך ופגש שם בשימעון טברסקי. השניים שוחחו, וטברסקי הציע לווינקלר להיכנס לעסקת-קניה-הזמכיה של מטבע המבוססת על הפרשי הש-עות בין ניו-יורק וציריך. העסקות הצליחו, וטברסקי עשה עימו עוד עסקות. לפתע נעלם וינקלר עם כספי העיסקה האחרונה, השאיר את טברסקי ללא הכסף, ועם התחייבויות למתוכם שונים. המתוכם חיששו את וינקלר, וגילו שהוא מתחבא אצל טברסקי בדרייה, ומסופר היעלמתו עם הכסף היה בלוף. הם דרשו וקיבלו את המגיע להם.